

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.063 van 14 juli 2016
in de zaak A. 219.484/XIV-37.072**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 3. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Koen Blomme
 kantoor houdend te 8820 Torhout
 Vredelaan 66
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 10 juni 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 167.244 van 9 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 21 juni 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. In de mate dat de verzoekers betogen dat “het duidelijk [is] dat er wél degelijk door verzoekster afdoende elementen werden naar

voorgebracht” en dat “het duidelijk [is] dat er wél degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt” raakt hun uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. De beoordeling conform artikel 39/2, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt niet aan de Raad van State toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Wat het door de verzoekers aangehaalde risico op uithuwelijking betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht op dat “het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is”, dat “verzoekster [...] in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk [dient] te maken” en dat “[e]n louter theoretische of hypothetische vrees [niet] volstaat [...] om een beroep op internationale bescherming te funderen”. De bewijslast rust daarbij in de eerste plaats op de kandidaat-vluchteling. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. Zoals reeds bij de behandeling van het eerste middel werd gesteld, zijn de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. De verzoekers voeren tevens een schending aan van de “rechten van verdediging” doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze rechten zou hebben geschonden. Opnieuw kan worden opgemerkt dat de beoordeling om de zaak al dan niet terug te sturen naar het commissariaat-generaal tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort. De verzoekers geven voor het overige een feitelijke uiteenzetting over de situatie in hun land van herkomst. Dergelijke uiteenzetting raakt de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

3. Opnieuw moet worden opgemerkt dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te dezen de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair

play-beginsel, niet van toepassing zijn op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Met hun uiteenzetting trachten de verzoekers aan te tonen dat zij wel degelijk in aanmerking dienen te komen voor subsidiaire bescherming gelet op de situatie in hun land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest op gemotiveerde wijze dat zij geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' aantonen zodat hun uiteenzetting in het derde middel de grond van de zaak raakt. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. Het derde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 600 euro, elk voor een derde.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op veertien juli tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams